

L'OPINIÓ

Any V. Número 300
Preu: 10 cèntims

BARCELONA • Divendres, 20 de maig 1932

El discurs del diputat de l'E. R. de C. Antoni Xirau contestant a Ortega i Gasset i a Sanchez Roman, ha estat l'expressió més autèntica del pensament liberal del poble català i l'ha confirmat en la categoria d'un dels nostres primers polítics

LA BATALLA DE L'ESTATUT

EN LA SESSIÓ D'AHIR COMENÇA A DIBUIXAR-SE CLARAMENT A FAVOR DE LES ASPIRACIONS CATALANES LA POSICIO DE LA CAMBRA.-EL DIPUTAT D'ESQUERRA REPUBLICANA I MEMBRE DE LA COMISSIO D'ESTATUTS, SENYOR ANTONI XIRAU, FOU APLAUDIDÍSSIM PER TOTS ELS SECTORS EN REPLICAR LES IMPUGNACIONS DELS SENYORS SANCHEZ ROMAN I ORTEGA GASSET.-DESPRES D'UNA BRILLANTÍSSIMA DEFENSA DE L'ESTATUT FETA PEL CAP DE LA MINORIA FEDERAL, SENYOR FRANCHY ROCA, I D'UNA INTERVENCIO ANTICATALANA, QUE NI FOU ESCOLTADA, PARLA EL SENYOR NICOLAU D'OLWER I EL SEU DISCURS FOU SEGUIT ATENTAMENT

Madrid, 19. — A les 4'10 s'obre la sessió de la Cambra sota la presidència del senyor Barnés. El banc blau, desert. Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior i s'entra a prec i preguntes.

El Sr. RODRIGUEZ PINEIRO formula un prec denunciant el mal funcionament d'uns Comitès Paritaris. Demana que es realitzin unes obres a la província de Cádiz.

El Sr. DOLCET s'ocupa de la crisi del treball existent a Barcelona, especialment a Hospitalet, la població obrera del qual ha augmentat enormement. Elogia la conducta de l'alcalde d'Hospitalet, que ha fet tot el possible, dins dels seus mitjans, per minvar els efectes d'aquella crisi.

L'orador assenyaia com a remei per solucionar en part aquest problema la continuació de les obres de la Gran Via o sinó la tramesa de determina-

met, però, atendre el prec. Respecte a les contribucions, diu que no pot seguir altres normes que les que marca la Direcció general.

El Sr. CHACON DE LA MATA diu que la manca de comunicacions entre Gibraltar i La Línia pot ésser resolta adoptant mesures semblants a les que regeixen en els Ports Francs de Barcelona i Cádiz. (Entra el ministre d'Obres públiques.) Indica que el contraban no es pot efectuar sinó en combinació amb els carrabiners.

El ministre d'OBRES PÚBLIQUES, des de la tribuna de secretaris, llegeix un projecte de Llei que passa a la Comissió corresponent per al seu estudi.

Llegit el projecte, continuen els prec i preguntes.

El Sr. BOTELLA ASENSI es refereix al contracte amb la Companyia Arrendatària de Tabacs i demana al ministre d'Hisenda que es revisi el contracte, que a judici de l'orador és perfectament revisable, amb benefici per a l'Ereari públic.

El ministre de FINANCES contesta al senyor Botella ASENSI. Reconeix que en el contracte amb la Companyia Arrendatària de Tabacs existeixen detalls que en el seu dia serà precis modificar, en benefici de l'Estat. De moment, li sembla prematur parlar de la qüestió.

Es refereix als darrers augments en el preu dels tabacs i manifesta que aquest producte va a parar íntegrament a l'Estat i l'Arrendatària no en rep cap benefici ni per comissió ni per cap concepte. (Entra el cap del Govern.)

El Sr. BOTELLA ASENSI rectifica. També rectifica el senyor CARNER.

El Sr. AZANA, des de la tribuna de secretaris, llegeix alguns projectes de Guerra.

El Sr. ALTABAS demana la revisió dels contractes fets amb els regants del Xúquer.

S'entra a l'ordre del dia.

S'aprova definitivament un projecte de llei dictant normes amb el fi d'evitar la doble imposició sobre els beneficis de les empreses bancàries. S'aprova un altre dictamen autoritzant el Patronat de l'Asil del Pardo per concertar un préstec amb l'Institut Nacional de Previsió per a realitzar obres a l'establiment.

S'aproven diversos dictàmens de la Comissió de peticions.

S'entra a la discussió de la totalitat de l'Estatut de Catalunya.

ANTONI XIRAU

El debat sobre l'Estatut. Parla el diputat d'E. R. senyor Antoni Xirau

El Sr. XIRAU (Antoni) diu que la Comissió d'Estatuts ha anat recollint les suggerències fetes en la totalitat, que seran contestades quan s'hagin exposat totes les opinions. Amb tot, als membres catalans de la Comissió d'Estatuts els interessa contestar dos extrems dels discursos dels senyors Ortega i Gasset i Sanchez Roman. El senyor Ortega i Gasset, en el seu discurs, tractava de la qüestió de sobirania i del suposat particularisme nacionalista dels catalans. També hem de respondre al senyor Maura i hem de fer constar que no són justos els temors del senyor Maura sobre que el traspàs dels serveis de l'Estat a la regió es poguessin fer en forma perillosa. Els membres catalans de la Comissió ja ens hem preocupat que en fer-se aquesta transmissió ho sigui sense cap perill. A més, Catalunya té la suficient capacitat per arribar a aquest traspàs de funcions sense perjudicis ni perills per ningú.

Al senyor Sanchez Román li hem de dir que nosaltres som plenament constitucional i estem de ple en la Constitució, no apartant-nos-en el més mínim i tampoc no se n'aparta l'article 37 de l'Estatut que tanta polsaguera ha aixecat i que és perfectament lògic i constitucional.

Respecte al que és aquesta autonomia, he de contestar, i en fer-ho m'he de referir al senyor Ortega i Gasset, sobre el que ell entén que és sobirania. Hauria preferit que aquesta qüestió no s'hagués tornat a tractar a la Cambra, ja que es tractà en discutir-se la Constitució i s'examinà després el concepte de l'Estat. De seguir-se el criteri sustentat pel senyor Ortega i Gasset, es portaria Espanya a una situació de domini absolut com la pretesa per Alemanya en 1914. (Rumors.)

Combat la sobirania de què parlà el senyor Sanchez Román i diu que aquell concepte fàcilment podria convertir-se en instrument de domini. Disserta a continuació sobre el concepte de relacions entre l'Estat i l'home i diu que amb els conceptes exposats pel senyor Sanchez Román, ens exposam al perill que l'Estat pugui convertir-se en idol que substitueixi l'home. Els catalans estimem com a síntesi, que un Estat els poders del qual no emanin de la lliure voluntat democràtica, amb les limitacions que la pròpia llibertat posa, no és legítim. Ni l'Estat pot demanar a l'home més del que pugui donar-li, ni aquest, sense exercir arbitrarietat, demanar de l'Estat més del que les seves forces permetin.

Ha arribat, doncs, el moment d'anulitzar el Poder, substituint-se el polític pel Dret. No hi ha més camí per arribar al Dret, que la lliure voluntat dels éssers humans. Nosaltres creiem que l'Estat ha d'ésser un Es-

tat fort, però assentat sobre bases democràtiques i liberals.

La segona qüestió és la del suposat nacionalisme particularista de què parlà el senyor Ortega i Gasset. El senyor Ortega Gasset, per a defensar la seva tesi, comparà Catalunya amb Irlanda, i aliudí el segle XV dient que els representants de Catalunya recorregueren com a fantasmes Europa en cerca d'algun rei. Quelcom semblant esdevingué en diversos països d'Europa i no fa molts anys en la pròpia Espanya, i no per això es pot dir que uns i altres estan atacats del nacionalisme particularista.

La comparació de Catalunya amb Irlanda és equivocada per complet. L'anexió d'Irlanda a Anglaterra sobrevingué després d'una lluita cruenta. Catalunya s'uní voluntàriament a Espanya i no sorgí la discòrdia fins molts anys després i fou per una aspiració de millorament polític. No es pot parlar de nacionalisme particularista, puix que Catalunya s'uní a Espanya quan estava al cap de la civilització, del dret i la cultura d'Europa.

El renaixement català tampoc no pot dir-se que fou nacionalista. Els nostres grans escriptors, pensadors, filòsofs, etc., no abonen aquesta afirmació. Parlar, per tant, en referir-se a Catalunya, d'un cas de nacionalisme particularista, ens portaria a un error lamentable i de fatals conseqüències.

Catalunya mai no ha estat un petit poble atacat de particularisme, perquè Catalunya ha marxat sempre a la avantguarda. És un poble petit en extensió territorial, però gran en el seu esperit d'expansió política i acostumat sempre a la victòria. Aquesta fou la fortalesa de Catalunya i del seu esperit, que per a abatre el poble català hagueren d'unir-se els exèrcits dels Borbons d'Espanya i França i portar l'exèrcit de Flandes. (Grans rumors.)

Aquesta història de Catalunya no és particularista, sinó la d'un poble gran que vol fer gran Espanya. Aquest esperit d'expansió el posem al servei dels altres pobles espanyols, per tal de lluitar a l'avantguarda per al progrés de la nostra Espanya, sense afany imperialistes. Catalunya vol ésser un poble més per a aixecar la nova i gran Espanya, i per a això, unirem tots els nostres esforços. (Grans aplaudiments a tota la Cambra i molts diputats s'apropen per a felicitar el senyor Xirau.)

PARLA EL CAP DEL GRUP FEDERAL

El senyor FRANCHI ROCA fa ús de la paraula i alguns diputats li demanen que parli des del micròfon, la qual cosa li és pregada per la presidència, i l'orador accedeix.

(Segueix a la pàgina 8)

FRANCHI ROCA

da quantitat a Hospitalet, tal com s'ha fet a altres llocs d'Espanya per efectuar obres públiques.

(El ministre de Finances s'asseu al banc blau.)

El Sr. CHACON DE LA MATA s'ocupa de la crisi de feina a La Línia i diu que aquest problema està plantejat en part per la manca de comunicacions amb Gibraltar. Demana al ministre de Finances que s'ocupi de la qüestió, que és de molta importància. Demana també que es construeixi un Institut de segona ensenyança a La Línia perquè és d'absoluta necessitat.

El ministre de FINANCES diu que la manca de comunicacions entre La Línia i Gibraltar fa molt difícil la bona distribució territorial, cosa que provoca l'augment de la crisi. Pro-

LA VERITAT RESPLENDIRA

Amb l'acord pres pel Consistori barceloní en la seva sessió d'abans d'ahir, d'ara endavant, així que estigui instal·lat el servei de micròfons al saló de sessions, els radiolents podran escoltar, còmodament i des de casa, les sessions municipals.

La proposició que ha estat presentada per la Lliga i pels regidors Vella i Solà i fou aprovada per unanimitat, havia estat suggerida mesos enrera pel regidor Vachier, sense que trobés acolliment, per una mena de respecte que mereixien els ciutadans de Barcelona, als quals hom volia lliurar d'aver de suportar certes elucubracions completament irresponsables, que els regidors republicans del Consistori ja feren el sacrifici d'aguantar en nom de la ciutat tot estalviant-les als seus habitants. Fet i fet, i encara que aquella causa no hagi desaparegut, ens felicitem que aquest acord hagi estat pres. I ens en felicitem, perquè l'actuació de l'Esquerra Republicana a l'Ajuntament, com la de tots els partits que entren a governar, després d'un gest d'audàcia, ha estat combatuda amb tota mena d'armes, perquè sempre hi ha interessos creats que se senten perjudicats, i per això no ha trobat en la premsa aquell ressò que exposés simplement, amb imparcialitat, l'obra que realitzava.

Això ha contribuït a què podés tractar-se de crear un ambient de descredít entorn de l'Esquerra Republicana i de la seva gestió a l'Ajuntament de Barcelona, per part dels que veïen en nosaltres una força nova que els havia de residenciar definitivament. No hem tingut bona premsa, encara, perquè no l'hem ajalat, i aleshores, els ciutadans barcelonins, no han pogut formar-se un criteri just a propòsit de com es desenrotlla la vida municipal barcelonina.

Ara, però, serà el ressò de cada sessió municipal, que cada dimecres entrarà a cada casa, i tothom podrà formar juí. Els que concebem la política com un joc noble, i ens presentem tal com som, sense recórrer a habilitats que ens puguin presentar en forma elegant quan ens equivoquem, perquè quan ens equivoquem tenim la noblesa de confessar-ho, no podem desitjar millor arma que aquesta de la radiodifusió de les sessions, perquè tots els valors siguin posats de relleu i les coses apareguin clares. Només els que tenen la política per un joc d'interessos i consideren que totes les armes són lícites per a aconseguir fer-los prevaler, podrien rebutjar l'ús de la ràdio com a element de difusió de les seves actituds.

Ara no serà possible dir, mentir, ni tergiversar les coses, com ha vingut fent La Veu, fidel a la consigna que li fou donada el 14 d'abril com a programa a desenrotllar, resumit en tres mots: Descredít, descredít i descredít. Ara serà inútil apel·lar a la calúmia. Ara cadascú escoltarà des de casa seva, i després serà en va tractar de fer veure blanc el que és negre.

Ha estat en un moment d'inconsciència que un partit essencialment hispòcrita com la Lliga, ha demanat que les sessions municipals siguin radiades. És singular i inaudít que un jugador que fa trampes, es decideixi a ensenyar les cartes. No podem, sinó, felicitar-nos de l'acord pres. I esperar que el senyor Segarra, el senyor Pellicena i el senyor Llopart, parlin. Però, sobretot, el primer. I que el regidor Solà, continuï les seves pallassades.

Amb la ràdio ja no serà possible apel·lar com apel·la dia darrera dia La Veu i els seus homes, a la petita insídia canalla, perquè si no hi apel·la sin no tindrien què dir.

L'ANGEL DELS CONSELLS

—Tira al dret... En aquest país rai, que han abolit la pena de mort!